

si thohet, në voj të vet deri në një ditë, por mbandej shtrëjtësija e jetesës mbas luftës së madhe i kishte shtrëngue të vënë shtëpinë pëng. U gjetën ngusht e qenë tue shkue keq, sepse interesat e pareve të marruna uha ishin mbledhë e shtue aqë sa me hangër krejt shtëpinë e pëngueme. Por Doda, sa muer vesht hallin e tyne, u erdh në ndihmë bujarisht e i shpëtoi tue marrë pëngun mbi vete. Kjo i dha të drejtën me ardhë n'at shtëpi kur të donte; por ai, si njeri i njerzishëm qi ishte, kët të drejtë nuk e shpërdoroí. Vetëm, mbas këshillit të Drandos vetë, kishte dá me ngulë aty mbas martesës.

Drandja po i pritte dashunorët n'odën e bukës. Tryeza katranshe në mjedis ishte e mbulueme me një sofrabez të bardhë. Në qendër të saj një kandil i madh voj-gurit vizatonte një rrotullak të shkëlqyeshëm drite të verdhë. Gjithkund, nëpër odë, binte në sy pastërtija më e kujdesshme.

— Ku jeni, more fëmijë të këqij? — u bërtiti e âma sa i pá; — ça bâní kaqë vonë nëpër kopësht?... A nuk e dini se lagshtina e natës bân qeder?...

I shikonte me sy të kënaqun kah të dy zëjshin vënd, afras, ngjat tryezës.

— E ti, zojushë, qi i ke lânë çarapët pa arnue e ke ndëjë me duer n'ijë gjith mbasditën?

— Kena pasë shumë sende me bisedue, nânë, — përgjegji vaiza tue i a luejtë sýnin e qeshun të dashunit.

— I dij un, i dij bisedat t'ueja...

Tue folë kësthu Drandja uli shishen e rakís me gjith putira mbi tryezë..

Doda i tha:

— Rri, Drando, se kam ardhë për punë sonde.